మహిమగల దేవుడు

వసుంధర

నాకు తెలుసు. నా జేబులోని కాగితాలు ఎంతో విలువైనవి. అవి ప్రస్తుతం నా జేబులో వుండడం నా అదృష్టం. కానీ ఆ అదృష్టం యెంతోసేపుండక పోవచ్చు. నేను త్వరగా నిర్ణయం తీసుకోవాలి.

ఆ కాగితాలు నా దగ్గరకు చేరినట్లు శత్రువులకు తెలిసేలోగా నేను వాటిని సురక్షిత ప్రాంతాలకు చేర్చాలి. పది రోజుల తర్వాతగానీ బాస్ ఇండియా రాడు. అంతవరకూ నేను ఏకాకిని....

కేవలం కాగితాలకు సంబంధించిన పనికోసం నేను సుధాకర్ ఉండే ఊరు వచ్చాను. నా అదృష్టంకొద్దీ సుధాకర్ ఊళ్ళోనే వున్నాడు.

"ఏమిటిలా ఆకాశంనుంచి ఊడిపడ్డావ్?" అన్నాడతడు.

"కష్టాల్లో వున్నాను—" అన్నాను.

"కష్టాల్లో వున్నవాళ్ళు దేవుణ్ని వెతుక్కుంటూ

వెడతారు. కానీ నువ్వు నా వద్దకు వచ్చావు....” అని ఒక్క క్షణం ఆగి—“అవునూ—నీకు మా ఊరి దేవుడి గురించి యెవరైనా చెప్పారేమిటి?” అన్నాడు.

“మీ ఊరి దేవుడా?” అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

“ఆఁ” అన్నాడు సుధాకర్.

ఆ ఊళ్ళో వేణుగోపాలుడి ఆలయం వుంది. ఆలయంలోని వేణుగోపాలస్వామి విగ్రహం కంచుతో చేయబడింది. శిల్ప సౌందర్యానికి చరిత్రకారులు అచ్చెరువందుతూంటారు. ఆ విషయమలా వుంచితే వేణుగోపాలుడి మహిమల గురించి చాలామంది చెప్పుకుంటూంటారు. ఆ స్వామి మాహాత్మ్యానికి ఆ ఊళ్ళో యెన్నో నిదర్శనాలున్నాయి. ఆయన దర్శనానికి యెక్కడెక్కడినుంచో భక్తులు వస్తూంటారు.

“నేను మీ దేవుడి గురించి వినలేదు. కానీ నాకు దేవుడి అవసరం మాత్రమున్నది. నేను చాలా పెద్ద కష్టంలో ఉన్నాను—” అన్నాను.

“ఏమిటా కష్టం?” అన్నాడు సుధాకర్.

“పైకి చెప్పుకోలేనిది—” అన్నాను.

సుధాకర్ నొక్కించలేదు—“అయితే ఆ దేవుడికే చెప్పుకోరాదూ—నెలరోజుల క్రితం మా అమ్మకు అంతుపట్టని వ్యాధి ఆయన మహిమతోనే తగ్గింది—”

నేను సుధాకర్‌తో కలిసి ఆలయానికి వెళ్ళాను. స్వామి దర్శనం చేసుకున్నాను. ఆ విగ్రహం ఏనాటిదో, ఆ శిల్పి యెవరోగానీ—స్వామి దర్శనం కాగానే ఏదో అనిర్వచనీయానందానుభూతి కలిగింది నాకు.. కాసేపు ప్రపంచాన్ని మరిచిపోయాను.

స్వామి మందహాసం చేస్తున్నాడు. ఆ మందహాసం

నుంచి వెన్నెలలు విరుస్తున్నాయి. ఆ స్వామి సమక్షముంటే ఇంక ప్రపంచంలో ఏమీ అవసరముండదనిపించింది.

గుడినుంచి బయటకు వచ్చేక తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాను. కొంత సమాచారం సుధాకర్ని అడిగి తెలుసుకున్నాను.

ఆలయానికి సంబంధించి పూజారి ముఖ్యుడు. స్వామిని అలంకరించే నగలన్నీ వేరేచోట వుంటాయి. ఆ తాళాలు ధర్మకర్త వద్ద వుంటాయి. పండుగలకూ, కళ్యాణానికీ దేవుడిని నగలతో అలంకరిస్తారు.

మిగతా సమయాల్లో కూడా దేవుడిపైన కొన్ని నగలుంటాయి. వాటికి బాధ్యత పూజారిదే! ఆయనవద్ద గర్భగుడి తాళాలుంటాయి.

పూజారి పేరు గోపాలాచార్యులు.

సుధాకర్ని కోరాను — నన్ను పూజారికి పరిచయం చేయమని! సుధాకర్ నేను కోరినట్లే చేశాడు.

"నేను మీ ఇంటికి వస్తాను. మీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాను పూజారితో.

"ఎందుకు?" అన్నాడు పూజారి ఆశ్చర్యంగా.

"నేను చాలా కష్టాల్లో వున్నాను. దేవుడిమీద నాకాట్టే నమ్మకం లేదు. కానీ వేణుగోపాలస్వామి గురించి నేను విని వున్నాను. ఈ రోజే స్వామి దర్శనం కూడా అయింది. నాకు దేవుడిమీద గురి కుదురుతోంది. అది దేవుడి మాహాత్మ్యమో, పరిస్థితుల కారణంగా నాకు మానసిక బలహీనత కలుగుతున్నదో చెప్పలేను. మీతో కాసేపు ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి—" అన్నాను.

సుధాకర్ నన్ను వదిలిపెట్టాడు. నేను, పూజారి కలిసి ఆయనింటికి వెళ్ళాం.

2

పూజారి ఇంట్లో ఆయన, భార్య వున్నారు. ఆయన కిద్దరు కూతుళ్ళుట. ఇద్దరూ మేనమామల యింట్లో ఉన్నారుట. ఇద్దరికీ పెళ్ళీడు వచ్చింది. పెళ్ళి కావలసి వున్నది.

"మీ కేమండీ-ఆ వేణుగోపాలస్వామి దయ వున్నది. పెళ్ళిళ్ళు నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోతాయి—" అన్నాను.

"అదే అనుకుంటున్నాను నాయనా!" అన్నాడాయన "నీ విషమేమిటో చెప్పు!"

"నా కష్టం పైకి చెప్పుకోలేనిది. కష్టాల్లో వున్నవారు ఏం చేయాలి? పూజలు చేయించాలా? పూజలెలా చేయించాలి? అన్నింట్లోకీ ఏ పూజ శ్రేష్ఠమైనది?" అనడిగాను.

"ఈ ప్రశ్న నన్ను ఏకాంతంగా అడగాలా? నీ స్నేహితుడి సమక్షంలోనే అడుగవచ్చునుకదా!" అన్నాడు పూజారి ఆశ్చర్యంగా.

"ఆ పనే చేసివుండేవాడిని. కానీ యెప్పుడూ దేవుడికి వ్యతిరేకంగా మాట్లాడే నేను సుధాకర్ ఎదుట పూజల గురించి మాట్లాడ్డానికి సిగ్గుపడ్డాను. నా పూజ విషయం మీరు రహస్యంగా వుంచాలి—" అన్నాను.

పూజారి నవ్వి — "ప్రతి ఒక్కడూ యేదో రోజున దేవుడి సన్నిధానంలో మోకరిల్ల వలసిందే! దీనికి సిగ్గు పడాల్సిన అవసరంలేదు. దేవుడి గొప్పతనాన్ని గుర్తించనంతకాలమే మనిషి సిగ్గుపడాలి—" అంటూ పూజారి దేవుడి ఉనికి గురించి నాకో పెద్ద ఉపన్యాస మిచ్చాడు.

ఆ ఉపన్యాసంలో నేను కొత్తగా తెలుసుకున్నదేమీ

లేదు. భారతదేశంలో ఏ అణువును కదిపినా ఇదే మాటలు చెప్పగలదు. అయితే నాకు పూజారితో అవసర మున్నది. అందుకని ఆయన ఉపన్యాసానికి పరవశాన్ని నటించాను. ఆయన మాటలు నాలో జ్ఞాననేత్రాన్ని తెరిపించినవని అన్నాను.

పూజారి చాలా సంతోషించాడు.

"మీరు పరమభక్తులు. భగవంతుడి సాన్నిధ్యం మీకు నిత్యం. మీవంటి అదృష్టవంతుల ఇంట ఒక్క రాత్రి బసచేసే అవకాశం నాకిప్పించండి. మీ ఇంటి భోజనం తిని—మీ యింట ఒక నిద్రచేస్తే నా కష్టాలు తీరిపోగలవని నాకు అనిపిస్తున్నది. దయచేసి నామాట కాదనకండి. మీరు కోరిన దక్షిణ ఇస్తాను...." అన్నాను.

పూజారి తడబడ్డాడు. తనంత గొప్పవాడిని కాదన్నాడు. ఆఖరున నా పొగడ్తలకు లొంగిపోయాడు.

ఆ రాత్రి పూజారి ఇంట్లోనే నా మకాం!

ఆ దంపతులు నన్నెంతో అభిమానంగా ఆదరించారు. వైష్ణవుల యింటి వంటలు బాగుంటాయంటారు. నిజమేననిపించింది. పూజారి నా వద్ద దక్షిణ యేమీ తీసుకోలేదు. ఒక్క రాత్రికి ఆతిథ్య మివ్వడం సద్బ్రాహ్మణ సంప్రదాయమనీ—అందుకు డబ్బు తీసుకొనడం అనాచారమవుతుందనీ ఆయన అన్నాడు.

ఆయన్నూ, ఆవిణ్నీ కూడా మాటలతో ఉబ్బేశాను.

రాత్రి మంచ మెక్కాక—వాళ్ళెప్పుడు పడుకుంటారా అని నేను చూస్తున్నాను. తిన్న భోజనానికి నాకు నిద్ర రావలసిందే—కానీ నా వృత్తి యెలాంటిది? నా కనులు వాచీనే చూస్తున్నాయి. చెవులు పూజారి దంపతుల గదిలోని అలికిడినే వింటున్నాయి.

రాత్రి ఒంటిగంట ప్రాంతాల లేచాను. వారి గదిని సమీపించాను. నా ముక్కుకు రుమాలు అడ్డంగా కట్టుకున్నాను.

పూజారి పడకగది కిటికీ తలుపు తీసి వున్నది. నేను కిటికీని సమీపించాను. జేబులోంచి చిన్న బాటిల్ తీశాను.

అది పోలిథీన్ బాటిల్. నొక్కితే అందులోని ద్రవం వాయురూపంలో గదిలో వ్యాపిస్తుంది. అది చాలా బలమైన మత్తుమందు. దాని ప్రభావం నాలుగు గంటలుంటుంది. స్ప్రే చేసిన అరగంట తర్వాత ఆ మత్తు మందు ఛాయలు—ఆ గదిలోగానీ—ఆ మనుషులపైగానీ కనిపించవు.

ఇటువంటివి అందరికీ లభించవు.

నేను కిటికీలోనికి చేయిపెట్టి బాటిల్ నొక్కాను.

తర్వాత పది నిముషాలాగి పూజారి పడక గదిలోనికి వెళ్ళాను. దంపతులిద్దరూ ఆదమరిచి నిద్రపోతున్నారు.

తాళాలు త్వరగానే దొరికాయి. గదిలో గోడకి తాళాల గుత్తి తగిలించి దానికి తన పైకండువా తగిలించాడు పూజారి.

ఇంక ఆలశ్యం చేయదల్చుకోలేదు.

గుడికి వెళ్లాను. గర్భగుడిలో ప్రవేశించాను.. దీపం వేశాను.

వేణుగోపాలస్వామి మందహాసం చేస్తున్నాడు.

"ఆహా! ఎంతటి ప్రశాంత వదనం...."

అప్రయత్నంగా స్వామికి నమస్కరించాను.

"భగవంతుడా! నాకు నీమీద నమ్మకం కలిగింది. ఇది ఏదో అవసరంలో కలిగిన స్వార్థపూరితమైన నమ్మకం కాదు. నీ సమక్షంలో కలిగిన ఒక విచిత్రానుభూతి!"

అనుకున్నాను.

ఇప్పుడు నా జేబులోని కాగితాలు దాచాలి.

ఇంతవరకూ అవి భద్రంగా ఉండడం నా అదృష్టం. ఇంకమీదట ఏ క్షణంలోనైనా ఆపద నామీద విరుచుకుని పడవచ్చును.

నేను విగ్రహాన్ని చుట్టూ పరీక్షించాను. మామూలు కళ్ళకు కనబడని ఓ పగులు నాకు కనబడింది. ఆ పగులును అనువుగా చేసుకుని నా జేబులోని కాగితాలను అందులోనికి జారవిడిచాను. ఆ కాగితాలను మళ్ళీ బైటకు ఎలా తీయాలీ అన్నది నేనాలోచించ దల్చుకోలేదు. బైటకు తీయడానికి వీలుకానంత సురక్షితస్థలంలో ఆ కాగితాలుండడం ఎంతైనా అవసరం నాకు!

తిరిగి పూజారి ఇంటికి వెళ్ళాను. తాళాలు యథాస్థలంలో వుంచాను. మర్నాడు పూజారి భార్యకు ఓ చీర కూడా కొనిచ్చాను.

ఆ రోజే ఆ గ్రామం వదిలిపెట్టాను.

3

రెండు రోజులపాటు ఇష్టం వచ్చినట్లు తిరిగాను. నన్నెవరైనా అనుసరిస్తున్నారేమో తెలియదు. కానీ నేను మాత్రం వేటాడబడుతున్న జంతువులా తిరిగాను. రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ నాలోని ధైర్యం పెరగసాగింది.

నా శత్రువులను చాలా తెలివిగా బోల్తా కొట్టించాను. వాళ్ళకు నా ఉనికి తెలిసే అవకాశం లేకుండా నేను తీసుకున్న జాగ్రత్తలన్నీ ఫలించాయన్నమాట! మొదట్నించీ నేనేం చేశానో వరుసగా స్ఫురణకు తెచ్చుకున్నాను.

ఉన్నట్లుండి ఉలిక్కిపడ్డాను.

శత్రువులను తప్పుదారి పట్టించడంకోసం నేను నా దగ్గరున్న కాగితాలకు నకళ్ళు తీసి వాటిలో తప్పుడు సమాచారం యెక్కించాను.

నా ఆలోచనేమిటంటే నేను శత్రువులకు దొరికిపోతే నాదగ్గర వాళ్ళకు కాగితాలు కూడా దొరకాలి. అవే అసలు కాగితాలన్న ఆదుర్దాను నేను నటించాలి. వాళ్ళవి లాక్కొని నన్ను వదిలిపెడతారు. లేని పక్షంలో కాగితా లెక్కడున్నదీ చెప్పమని వాళ్ళు నన్ను చిత్రహింసలకు గురిచేస్తారు. చిత్రహింసలు నా శరీరానికి కొత్తకాదు. కానీ వీలున్నంతవరకూ వాటినుంచి తప్పించుకొనడం మంచిది కదా!

నేను నకళ్ళు తయారుచేశాక రెండు రకాలూ రెండు జేబుల్లో పెట్టుకుని తిరుగుతున్నాను. వాటిని ఒక జేబు లోంచి ఒక జేబులోకి మార్పిడిచేస్తూ గుర్తుపెట్టుకుం టున్నాను. ఇప్పుడంతా స్ఫురణకు తెచ్చుకొనడంలో నాకు అనిపించింది___నేను దాచిన కాగితాలే నకళ్ళు.... అసలైనవి నా దగ్గరే ఉన్నాయి.

చటుక్కున జేబులోని కాగితాలను బైటకు తీశాను. కాగితాలకు నకళ్ళు తీశాక నేను వాటి జోలికి వెళ్ళి చాలా కాలమైంది.

కాగితాలను పరిశీలించగానే నాకు అర్థమైపోయింది.

అవే అసలు కాగితాలు....

నా మనసులోని ప్రశాంతత మాయమయింది.

నేను ఇంత ఘోరమైన పొరపాటు యెలా చేశాను?

వేణుగోపాలస్వామి ఆలయంలో ఆస్వామి దివ్య సుందర విగ్రహం చూస్తూ కొద్ది క్షణాలపాటు నేను మైమరచినమాట నిజం! ఆ మైమరపులో నేనీ పొరపాటు

చేశానా? లేక తనను కానిపనుల కుపయోగించుకుంటు న్నందుకు స్వామి అలిగి అప్పుడు నేనా పొరపాటు చేసేలా నా మనసు మార్చేడా?

స్వామికి నా మనసు మార్చగల శక్తి వున్నప్పుడు— నేను తనను కానిపనుల కుపయోగించుకోవడం ఇష్టం లేనప్పుడు-నన్నసలు గర్భగుడికే రాకుండా చేయగలడే.... మరి....

నాలోని ధైర్యం సన్నగిల్లసాగింది.

ఇంత ఘోరమైన పొరపాటు చేసిన నేను ఇంకా యెలాంటి పొరపాట్లు చేశానో — శత్రువులు నన్ను వెన్నంటి వున్నారేమో!

ఈ కాగితాలను యెలాగో అలా రక్షించాలి....

వ్యవహారం మళ్ళీ మొదటికి వచ్చింది....

ఈ కాగితాలు దాచడానికి వేణుగోపాలస్వామిని మించిన సాధనంలేదు. మళ్ళీ నేను అక్కడికే వెళ్ళాలి.

లేడికి లేచిందే పరుగు. నా వృత్తిలోనూ అంతే!

రాత్రి పన్నెండుగంటల ప్రాంతాల నేనా ఊరు చేరాను. మరో అర గంటలో పూజారి ఇల్లు చేరాను. ఆ పైన వేణుగోపాలస్వామి గర్భగుడి.

విగ్రహం వెనుక....

నేనెంత వెతికినా ఆనాటి ఆ బీట కనిపించలేదు. సాధారణంగా నావల్ల ఇలాంటి పొరపాట్లు జరుగవు. విగ్రహానికున్న బీట ఎక్కడుందో కూడా చాలా బాగా గుర్తున్నది. కానీ ఈ బీట ఏమైపోయింది?

నేను మరీ మరీ శోధించాను. విగ్రహానికి యెక్కడా బీట లేదు.

మరి నా కాగితాలేమైపోయాయి?

సుధాకర్ మాటలు నాకు గుర్తు వచ్చాయి. ఈ ఊరి వేణుగోపాలస్వామి మహిమలకు ఎన్నో ప్రత్యక్ష నిదర్శనాలున్నాయి. నా విషయంలోనూ అదే జరిగింది.

స్వామిని నేను నా అవసరానికి ఉపయోగించుకోబోయాను. అది స్వామికి నచ్చలేదు. నాకు బుద్ధి చెప్పదల్చుకున్నాడు. ఆనాడు తన విగ్రహానికి పగుళ్ళను సృష్టించాడు. ఈనాడు మాయం చేశాడు.

అయితే నేను చెడ్డవాడిని కాదు. అందుకని స్వామి నన్ను హెచ్చరించదలిచాడు తప్పితే శిక్షించాలనుకో లేదు. నేను కోల్పోయినవి నకలు కాగితాలు మాత్రమే!

అప్రయత్నంగా విగ్రహానికి మోకరిల్లి — యింత మహిమాన్వితుడివైన నీ కరుణ నామీద వుండగా నేనెటువంటి శత్రువులకూ భయపడనవసరంలేదు. ఈ కాగితాలు నా వద్దనే వుంచుకుంటాను. ధైర్యంగా మసలుతాను—" అని మనసులో అనుకున్నాను. యెదురుగావున్న విగ్రహం నన్నాశీర్వదించినట్లే నాకు తోచింది.

గుడిలోంచి బయటపడ్డాను. పూజారి ఇంట్లో తాళాలుంచి బయటకు వచ్చాను. అప్పుడు వున్నట్లుండి నా మనసు ప్రమాదాన్ని పసిగట్టింది. కానీ అప్పటికే ఆలస్యమైంది. యెవరో వెనకనుంచి నన్ను గట్టిగా అదిమి పట్టారు. నాకు మత్తుమందు వాసన చూపిస్తున్నారు.

నేను ప్రతిఘటించాలనుకున్నాను. కానీ వల్ల కాలేదు.

4

మెలకువ వచ్చేసరికి ఓ గదిలో వున్నాను. నా చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టారు. కాళ్లు కూడా తాళ్ళతో కట్టబడి వున్నాయి.

నేనో కుర్చీలో వున్నాను. నేనున్న గదికి ఒక్కటే

తలుపు. తలుపు మూసి వుంది. గుమ్మానికి పక్కగా ఓ కుర్చీ. అందులో ఓ దృఢకాయుడు కూర్చుని కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు. అతగాడు భయంకరంగా వున్నాడు. మనిషి మంచి ఎత్తరి. కండలు తిరిగి వున్నాడు. నున్నగా గీసిన గుండు. పెద్ద మీసాలు. సినిమాల్లో రాక్షసుడి వేషం వేయాలంటే ఏ మేకప్పూ అవసరంలేదు. వున్న పళంగా నటించడానికి పనికి వస్తాడు.

నేను గట్టిగా దగ్గాను. ఆ మనిషి కదిలాడు. నిద్ర కాస్త మత్తుగా పట్టిందేమో — రవంత ఉలిక్కిపడి కళ్ళు నులుముకుని అప్పుడు నా వంక చూశాడు. నేను తన వంకే చూస్తూండడం గమనించి చటుక్కున లేచి నా వద్దకు వచ్చి — "మెలకువ వచ్చిందా!" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నాను.

వాడు నవ్వాడు. నేనూ నవ్వాను.

"ఎందుకు నవ్వావు?" అన్నాడు వాడు.

"ఈ గదిలో నువ్వు తప్ప యింకెవ్వరూ లేరు. అందుకని నీతో పరిచయాన్నాశించి నవ్వాను —" అన్నాను.

"ఇంక నవ్వకు —" అన్నాడు వాడు కటువుగా.

"ఏం?" అన్నాను.

"మనుషులు నవ్వితే నేను చూడలేను. అందుకని నవ్వే మనుషుల్ని ఏడిపించడం నా వృత్తిగా పెట్టుకున్నాను —" అన్నాడు వాడు.

నా నవ్వు దానంతటదే ఆగిపోయింది — "దురద వేస్తోంది. చేతికట్లు విప్పుతావా?" అన్నాను.

"విప్పను —" అన్నాడు వాడు.

"ఏం?"

"ఎదుటి వాళ్ళకు ఏ విధంగానూ సాయపడకూడ దన్నది నా సిద్ధాంతం—" అన్నాడు వాడు.

"మరైతే నువ్విగదిలో ఎందుకున్నట్లు?" అన్నాను.

"నువ్వీ గదిలోంచి బయటకు పోకుండా ఆపడానికి. యెప్పుడైనా నవ్వబోతే ఆ నవ్వును ఏడుపుగా మార్చ డానికి!"

"బాప్ రే!" అన్నాను.

"ఏం?"

"నువ్వు నాకంటె చాలా బలంగా కనబడుతున్నావు. కానీ నీకు నేనంటే భయంలాగుంది. నన్ను తాళ్లతో కట్టి ఆపైన కాపలాకు కూర్చున్నావు—" అన్నాను. ఇలాంటి గుండుగాళ్ళకు నెత్తిమీద వెంట్రుకలు లేనట్లే లోపల మెదడు కూడా వుండదు. వీణ్ని రెచ్చ గొడితే నా చేతికట్లు విప్పుతాడేమోనని ఆశ! ఒకసారి బంధవిముక్తుడినైతే ఆపైన అదృష్టం పరీక్షించుకోన వచ్చును!

గుండుగాడు నా వంక అదోలా చూసి—"నా ధైర్య సాహసాల విషయమై, బలపరాక్రమాల విషయమై నీ సర్టిఫికెట్లు నాకొద్దు. నేను నీ కట్లు విప్పను—" అన్నాడు.

"పోనీ — నేనిప్పుడెక్కడున్నానో చెబుతావా?" అన్నాను.

"చెప్పను—" అన్నాడు వాడు.

"అయితే — ఇంకా నా దగ్గర నిలబడ్డమెందుకు? పోయి ఆ కుర్చీలో కూర్చుని కునికిపాట్లు పడు—" అన్నాను చిరాగ్గా.

వాడు వెళ్ళిపోయి మళ్ళీ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"చెప్పినమాట విన్నావు. గుడ్!" అన్నాను.

"మంచిమాటలు నేనెప్పుడూ వింటాను...." అన్నాడు వాడు.

వాడితో మాట్లాడి ప్రయోజనంలేదు. వాడు సుశిక్షితుడిలా కనబడుతున్నాడు.

మరి నేనిప్పుడెక్కడున్నాను? నన్నెవరు బంధించారు. ఆ శత్రువులేనా? నా వద్దనున్న కాగితాలు వాళ్ళకు దొరికిపోయాయా?

నా పాంటు జేబులో ఏవో కాగితాలున్నట్లే స్ఫురిస్తున్నది నాకు. కానీ అవేమిటో—ఎలా తెలుస్తుంది? చేతులు, కాళ్ళు.... రెండూ నా స్వాధీనంలో లేవు.

నన్ను బంధించినది ఆ శత్రువులే అయిన పక్షంలో వాళ్ళు ముందా కాగితాలను తీసుకుంటారు. సరైన కాగితాలని నమ్మకం కుదిరితే నన్ను చంపేస్తారు. అవి నకిలీ కాగితాలని అనుమానం వస్తే నన్ను చిత్రహింసలు పెడతారు.

ఇంతవరకూ రెండూ జరుగలేదు. అంటే ఏమి జరిగి ఉంటుంది?

నా బుర్ర చురుగ్గా పనిచేస్తోంది.

నన్ను మత్తుమందిచ్చి బంధించారు. ఆ తర్వాత ఇదే నాకు స్పృహ రావడం! స్పృహ లేకుండా నేనిక్కడ ఎంతకాలం పడి వున్నానో!

గదిలో చూస్తూంటే నాకు పగలో, రాత్రో తెలియడంలేదు. కానీ కడుపులో ఆకలి! దాన్నిబట్టి చూస్తూంటే బహుశా నేను వీళ్ళకు పట్టుబడి ఒకపూటైనా దాటి ఉండాలనిపిస్తోంది.

"ఆకలి!" అన్నాను.

"అయామ్ సారీ!" అన్నాడు గుండు మనిషి.

"ఆకలేస్తే తిండిపెట్టక, దురదవేస్తే గోక్కోనీక — ఇక్కడ నన్నేం చేస్తారు?" అంటూ అరిచాను.

"నాకు తెలియదు—...." అన్నాడు గుండుమనిషి.

అప్పుడే ఉన్నట్టుండి మూసిన గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. గుమ్మంలో ఓ కొత్త మనిషి ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"నమస్కారం సార్!" అన్నాను.

కొత్త మనిషి నవ్వి—"నేనెవరో తెలియదుకదా— నాకు నమస్కారమెందుకు పెట్టావు?" అనడిగాడు.

"నేను నమస్కారం పెట్టలేదు — నమస్కారం అన్నాను—" అన్నాను.

కొత్త మనిషి తమాషాగ కొద్ది క్షణాల సేపు నవ్వి - "నన్ను నవ్వించావు. అందుకు ప్రతిఫలంగా నిన్నేడిపించడం నాకిష్టంలేదు ..." అన్నాడు.

"ఏడ్వడం నాకూ ఇష్టంలేదు సార్!" అన్నాను.

"అయితే నేనడిగిన ప్రశ్నలకు సూటిగా బదులివ్వు." అన్నాడు కొత్త మనిషి.

"నాకు తెలిసినంతవరకూ సూటిగానే చెబుతాను—" అన్నాను.

"ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడా కొత్త మనిషి.

"నిరుద్యోగినని చెబితే చాలా, పేరు కూడా చెప్పాలా?" అన్నాను.

"నా ప్రశ్న ఉద్దేశ్యమది కాదు—" అన్నాడా కొత్త మనిషి సాలోచనగా—"మా మనుషులు నిన్ను రెండుసార్లు వేణుగోపాలస్వామి ఆలయం గర్భగుడిలో చూశారు. అక్కడ నీకేం పని?"

"మీ మనుషులకక్కడేం పని?" అన్నాను.

"నీవు తెలియంది తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించవు. తెలిసింది చెప్పడానికి ప్రయత్నించు—" అన్నాడు కొత్త మనిషి.

"ఎందుకని?"

"నాకు నిన్ను ఏడిపించడం ఇష్టంలేదని ముందుగానే చెప్పాను. అది అభిప్రాయం కాదు. హెచ్చరిక!"

అతడేం చెబుతున్నాడో నాకు అర్థమయింది. అనవసరంగా నేను వీళ్ళని రెచ్చగొట్టకూడదు. అవసరమైనపుడు యెలాగా తప్పదు!

"ఆలయంలో దొంగతనం చేయాలనుకున్నాను. పూజారి యింట్లోంచి తాళాలు తీయడం సులభమే అయింది. కానీ నా మనసు అంగీకరించలేదు. నేను ఆస్తికుణ్ణి కాదు. కానీ ఆ స్వామి విగ్రహంలో ఏమి మహాత్మ్యమున్నదో కానీ అనుకున్న పని చేయలేకపోయాను. ఒక ప్రయత్నంచేసి ఫెయిలైనాక మళ్ళీ గుండె దిటవు చేసుకుని రెండో ప్రయత్నం చేశాను. అప్పుడూ ఫెయిలయ్యాను. అక్కణ్ణించి బైటపడే ముందు నేను దేవుడికి మోకరించాను కూడా!" అన్నాను.

కొత్తమనిషి నా వంక అదోలా చూసి—"నువ్వు చెప్పేది అబద్ధం. నువ్వా విగ్రహాన్ని పరీక్షించావు. చాలా క్షుణ్ణంగా పరీక్షించావు. పరీక్షించి ఏదో తెలుసుకున్నావు. నువ్వేం తెలుసుకున్నావో నాకు చెప్పాలి!" అన్నాడు.

"నేనా విగ్రహం చూసి తెలుసుకున్న విశేషం ఒక్కటే—అదెంతో మహామహిమాన్వితం. ఆ దేవుడు

మహిమగల దేవుడు—" అన్నాను.

"నిజం చెప్పాలి—" అన్నాడా కొత్త మనిషి.

"నేను నిజమే చెప్పాను...."

"సరే—నువ్వు చెప్పినవన్నీ నిజాలే! నువ్వు మామూలు నిరుద్యోగివి. అయితే నీ జేబులోని కాగితాల మాటే మిటి?" అన్నాడతడు.

అతడడిగినది వెంటనే నాకు అర్థమైపోయింది. ఆ కాగితాల గురించి ఏమి చెప్పాలి? వాటం చూస్తే ఇతడికి కాగితాల గురించి తెలిసినట్లు లేదు. ఈ అవకాశాన్ని నేనెలా ఉపయోగించుకోవాలి?

"ఏ కాగితాలు?" అన్నాను. అతడు జవాబిస్తాడనీ అందువల్ల నాకు ప్రయోజనముంటుందనీ కాదు. టైము.... ఆలోచించుకు నేందుకు టైము కావాలి నాకు....

"నీ జేబులోని కాగితాలని ముందే అన్నాను...."

"నా జేబులో చాలా కాగితాలున్నాయి. చూస్తే కానీ చెప్పలేను—"

అతడు నన్ను సమీపించి నా పాంటు జేబులోంచి కాగితాలు తీసి—"ఇవి!" అన్నాడు.

నేను వాటిని చూసి "వీటి సంగతి మీ కెందుకు?" అన్నాను.

"తెలియంది తెలుసుకు నేందుకు ప్రయత్నించకు. తెలిసింది చెప్పు!" అతడు కాస్త కటువుగా అన్నాడీ మాటలు.

"ఈ కాగితాలు నా ఆరో ప్రాణం—" అన్నాను.

"ఎందుకని?"

"ఇవి నాకు రోడ్డుమీద దొరికాయి. ఈ కాగితాలతో పాటు ఓ చీటీ కూడా ఉన్నది. ఈ కాగితాలు

యెవరికైనా దొరికిన పక్షంలో ఫలానా ఆసామీకిస్తే పదివేల రూపాయలు బహుమతిగా ఇవ్వబడుతుందని రాసి వుంది. నేనా అవకాశం ఉపయోగించుకోవాలను కున్నాను....” అన్నాను.

“ఈ కాగితాల పేరు చెప్పి పదివేల రూపాయలు సంపాదించవచ్చుగదా — అయినా మళ్ళీ దొంగతనాని కెందుకు పాల్పడ్డావు?” అన్నాడా కొత్త మనిషి.

“ఈ రోజుల్లో ఏ వ్యాపారమైనా ప్రారంభించా లంటే పదివేలేం చాలతాయి? ఆ డబ్బుకి దేవుడి నగలు జతపర్చాలనుకున్నాను. మీ పాలబడ్డాను....”

“నీ మాటలు నమ్మబుద్ధి కావడంలేదు—” అన్నా డతను.

“ఎందుకని?” అన్నాను.

“నీ ముఖంలో భయం, బెదురు కనబడ్డం లేదు. ఇలాంటి చోటకు వచ్చిన వాడు ప్రాణాలు గుప్పిట్లో పెట్టుకుని కూర్చుంటాడు. నీకున్న తెగింపు, చొరవ నా అనుచరుల్లో నే ఎవరికీ ఉన్నట్లు లేదు....” అన్నాడతను.

“సార్....సార్....పోనీ నాకు మీ దగ్గర ఏదైనా ఉద్యోగం ఇప్పించకూడదూ?” అన్నాను. నేను అసహాయ స్థితిలో ఉన్నానని అతడనుకోవడం కోసం ఈ మాట లన్నాను. ఆ మాటలు బాగానే పనిచేశాయి.

“ఈ కాగితాలు యే అడ్రసు కివ్వాలి!” అన్నా డతను.

“సుందర్రావుగారు—వాటేర్ అవ్ లాండ్స్....” అంటూ అడ్రసంతా చెప్పి—“ఓసారి చూశానంటే చాలు—యేదైనా నాకు కంఠతా వచ్చేస్తుంది—అందుకే ఆ చీటీ వెంటనే చింపిపారేశాను. నా తెగింపు, చొరవ

మాత్రమే కాకుండా ఇది కూడా గుర్తుంచుకుని నాకు ఉద్యోగం ఇచ్చే విషయం ఆలోచించండి-" అన్నాను.

"ప్రస్తుతంలో నీకుద్యోగం ఇప్పించే అవకాశాలు లేవు. నిన్ను ప్రాణాలతో ఉంచాలా, కూడదా అన్నదే ఇంకా తేల్చుకోవాలి...." అన్నాడతను.

"ఎలా తేల్చుకుంటారు?"

"ఈ కాగితాలను సుందర్రావుకు పంపి...." అన్నాడతను.

అదే నాక్కావలసింది. సుందర్రావు చూడ్డానికి మామూలు గృహస్థులా ఉంటాడు. కానీ మా సంస్థకు మూలపురుషుల్లో ఆయనొకడు. నా చేతికి చిక్కిన కాగితాలు ఆయనకందజేయాలన్నది నా కోరిక. కానీ నేను డైరెక్టుగా వెళ్ళడానికి లేదు. నన్నెవరైనా అనుసరిస్తున్నారేమోనని నాకు భయం. పోస్టు చేద్దామంటే ఈమధ్య మామూలు ఉత్తరాలే పోస్టలు డిపార్టుమెంట్లో గల్లంతైపోతున్నాయి. ఈ కాగితాలను నేను పోగొట్టుకోలేను. ఇప్పుడివి సుందర్రావుకు పంపితే — కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చినట్లవుతుంది.

"మీరు పంపడంవల్లే నాకు పదివేల రూపాయలు నష్టం—" అన్నాను.

"నీకు పదివేలు ఎక్కువా, ప్రాణాలు ఎక్కువా?" అన్నాడతను.

నేనింక నోరెత్తలేదు.

నేను ప్రాణప్రదంగా చూసుకుంటున్న ఆ కాగితాలు నా చేయిదాటి పోయాయి. అవి సుందర్రావును చేరాలన్నది నా ఆకాంక్ష.

ఆయన ఆ కాగితాలను గుర్తించడమే కాదు—అవి

నా దగ్గర్నుంచి వచ్చినట్లూ నేనాపదలో ఉన్నట్లూ కూడా గుర్తించగల్గుతాడు. ఎందుకంటే ఆ కాగితాల చివర నేను నా గురించి నాలుగు మాటలు కోడ్‌లో వ్రాశాను. అవి నా ద్వారాకాక మరెవరిద్వారా నా మనుషుల చేతుల్లో పడ్డా నేను ఆపదలో వున్నానని అర్థం.

కాస్త అవకాశం లభిస్తే—ప్రస్తుతం నేనున్న పరిస్థితిని కూడా కోడ్ లాంగ్వేజిలో సుందర్రావుకు తెలియబర్చాలని ఉన్నది. కానీ వీళ్ళు చాలా జాగ్రత్తపరులు. నాకెటువంటి అవకాశమూ ఇవ్వలేదు.

"ఆకలి!" అన్నాను ఆశగా.

"సుందర్రావు దగ్గరకు మా మనిషి వెళ్ళి వచ్చేదాకా నువ్వు ఆకలిని భరించక తప్పదు...." అన్నాడతను.

నేను వేణుగోపాలస్వామిని తల్చుకుంటూ-"స్వామీ! నీ లీల ఏమిటో అర్థంకావడంలేదు. నిన్ను పూర్తిగా నమ్మిన క్షణంనుంచీ నాకీ గతి పట్టింది—" అనుకున్నాను. అలా అనుకున్నందుకు నేను బాధపడలేదు. జైలు పాలైతే గోపన్నకే రాముడిమీద కోపం వచ్చింది—నేనెంతటివాణ్ని!

5

ఎవరో నన్ను తట్టి లేపారు.

ఇప్పుడు నాకు నిజంగా చాలా నీరసంగా వుంది. అతి కష్టంమీద శక్తి తెచ్చుకున్నాను. కళ్ళు తెరిచాను.

అతన్ని గుర్తుపట్టాను.

"మా మనిషి వచ్చాడు. పదివేలు తెచ్చాడు. అందులో సగం నీదే! నిన్ను వదలిపెడుతున్నాం. కానీ నీ అడ్రసిచ్చి వెళ్ళు. అవకాశముంటే నీ వుద్యోగమిస్తాను——...."

"ఆకలి!" అన్నాను సర్వ శక్తులూ క్రోడీక రించుకొని.

నా కట్లు విప్పారు. భోజనానికి యేర్పాట్లు జరిగాయి. ఆవురావురుమంటూ తినేశాను. వెయ్యి ఏనుగుల బలం వచ్చింది నాకు.

"ఆకలి తగ్గిందా?" ఆప్యాయంగా అడిగాడతడు.

తల వూపాను.

"ఇవిగో నీ అయిదు వేలు!" అన్నాడతడు.

"ఆయన నిజంగానే పదివేలిచ్చాడా?" ఆశ్చర్యాన్ని నటించాను.

"ముందేమీ ఇవ్వలేదు. మా మనిషి అడిగితే ఓసారి ఆ కాగితాలు మళ్ళీ చూసుకుని గొణుక్కుంటూ డబ్బు ఇచ్చాట్ట—" అన్నాడతడు.

"మనిషి మంచివాడే!" అన్నాను.

"అవును—నీ ప్రాణాలు నిలబెట్టాడు కదా!" అన్నాడతడు.

నేనేం మాట్లాడలేదు.

అతడితో కలిసి ఆ గదిలోంచి బైటపడ్డాను. గుండు గాడు మాత్రం ఆ గదిలోనే వుండిపోయాడు. వాడి కది శాశ్వత నివాసం కాబోలు.

గది బయట దారి సన్నగా ఇరుగ్గా వుంది. అక్కడ కాస్త చీకటిగా కూడా వుంది.

"ఇక్కడ జరిగినదంతా నువ్వు మర్చిపోవాలి. నీ జ్ఞాపక శక్తి చాలా గొప్పదని చెప్పావు. అందుకని మరీ మరీ చెబుతున్నాను—" అన్నాడతడు.

"ఇక్కడ జరిగినదంతా మర్చిపోవాలి—అన్న విషయమొక్కటే గుర్తుంచుకుంటాను—...." అన్నాను.

ఇద్దరం నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ ఓ హాల్లో ప్రవేశించాం.

"మొదట్లో నువ్వు ప్రమాదకరమయిన మనిషివని అనుమానించాము. నీ అమాయకత్వం తెలిశాక నిన్ను వదిలిపెడుతున్నాము. అయితే ఓ విషయం గుర్తుంచుకో. ఈ ప్రపంచంలో నలుగురూ నడిచే దారిన నడిస్తే ప్రయోజనం లేదు. శక్తి సామర్థ్యాలున్నవాళ్ళు వాటిని ఉపయోగించుకోవాలి—" అన్నాడతడు.

హాల్లో వెలుతురు బాగా ఉంది. అక్కడ కొన్ని కుర్చీలు ఉన్నాయి. వాటిలో ఇద్దరు మనుషులు కూర్చుని ఉన్నారు. మమ్మల్ని చూస్తూనే వాళ్ళిద్దరూ లేచి నిలబడ్డారు.

"బాస్! పాల్ మీ కోసం అరగంట నుంచి ఎదురు చూస్తున్నాడు...." అన్నాడిద్దరిలో ఒకడు. రెండో వాడు పాల్ అనీ, నాతో వున్నతడు ఓ పెద్ద ముఠాకు బాస్ అనీ అప్పుడే అర్థమయింది.

పాల్ ఏదో అనబోయి నా వంక చూసి సందేహంగా ఆగిపోయాడు.

"ఇతణ్ని పంపించి వస్తాను...." అన్నాడు బాస్.

"ఇతడెవరు? మీ వద్దకెలా వచ్చాడు?"

బాస్ వివరాలు చెప్పలేదు—"అనుమానంమీద కస్టడీలోనికి తీసుకున్నాం. అమాయకుడని తెలిసి వదిలేస్తున్నాము. కానీ మనిషి చాకులాంటివాడు. ఎలాంటి చోటయినా బెదురు, భయం ఉండదు. మన లాంటి వాళ్ళకు పనికొస్తాడు!"

పాల్ వెంటనే—"అయితే ఇతన్ని పంపించేయకండి. నేను నాతో తీసుకుని వెడతాను—" అన్నాడు.

అప్పుడు కాసేపు నన్నక్కడే కూర్చోపెట్టి పాల్, బాస్ ఏవో రహస్య మంతనా లాడుకున్నారు. వాళ్ళ వ్యవహార మేమిటో నాకు తెలియలేదు. అది పూర్తికావటానికి మాత్రం పదిహేను నిముషాలు పట్టింది.

తర్వాత పాల్ నాతో—"పద!" అన్నాడు.

నా కళ్ళకు గంతలు కట్టబడ్డాయి. నేను నడుస్తున్నాను. ఎక్కడికో తెలియదు. అలా కొంతదూరం నడిచి కారెక్కాను.

కా రెటు ప్రయాణం చేసిందో నాకు తెలియదు.

కా రొకచోట ఆగింది. నేను మళ్ళీ నడిచాను.

6

నా గంతలు విప్పేసరికి నే నో పెద్ద హాల్లో ఉన్నట్లు గుర్తించాను. కళ్ళు సరిగ్గా ఆనక ఓసారి నులుముకున్నాను.

"వెల్ కమ్ మిస్టర్ ఆనంద్!"

కాస్త పరిచితమయిన కంఠ మే అది నాకు. ఉలిక్కిపడ్డాను. అంటే నేను శత్రువుల వలయంలో చిక్కుకున్నానా?

"నీ కోసం తెగ గాలిస్తూంటే—వెతకబోయిన తీగలా నువ్వు మా పాల్ కంట బడ్డావు. మా పాల్ నిన్ను వెంటనే గుర్తుపట్టాడు. తెలివిగా ఇక్కడకు తీసుకుని వచ్చాడు. నౌ—యూ షుడ్ టాక్—వేరార్ దోజ్ పేపర్స్—" అన్నాడతడు.

అతడి పేరు పులి. అసలు పేరు మా కెవ్వరికీ తెలియదు కానీ పులి అన్నది అతడికి తగిన పేరు. అతడు మామూలు పులి కాదు. మనిషి రక్తం రుచిమరిగిన పులి. నేను కాగితాలకోసం రంగంలోకి దిగగానే నా వివరాలు పూర్తిగా

పులికి చేరిపోయాయి. అతడి వేట ఆరంభమయింది. ఈ రోజు నే నతడికి దొరికాను.

నేను మాట్లాడకుండా పులి వంక నే చూస్తున్నాను. అతడు నా వంక పులిలా చూస్తున్నాడు. ఏ క్షణంలో నైనా పంజా విసరడానికి సిద్ధంగా ఉన్నవాడిలా ఉన్నా డతడు.

రంగంలోకి దిగబోయే ముందే పులి గురించిన హెచ్చరికలు నాకు అందాయి. పులి బారినుంచి నన్నెవ్వరూ రక్షించలేరు. నన్ను నేనే రక్షించుకోవలసి ఉన్నది. ఎందుకంటే....

పులి సామాన్యుడు కాదు. అతడికి సంఘంలోని ప్రముఖుల అండ ఉన్నది. అతడు చేసే దురాగతాలకు ప్రజానాయకు లనబడే వారి ప్రోత్సాహమున్నది. కొందరి మనుగడకు అతడు అవసరం. పొలంలో ఎలుకలు బాధించకుండా పాములుంటాయి. పాముల వల్ల మనుషులకు ప్రమాదముండవచ్చును. కానీ వాటి ఉనికి సృష్టిలోని భాగం. సంఘంలో పులి కూడా అటువంటివాడు.

మా సంస్థవారు పులితో చాలాసార్లు తలపడ్డారు. అతడి ఫోటోగ్రాఫ్సును నేను చాలా చూశాను. అతడి నడక, అలవాట్లు అన్నీ నాకు చలన చిత్రాలుగా చూపారు. మా వాళ్ళు పులిని సాధించలేకపోయారు. కొన్ని పర్యాయాలు అతడి కార్యక్రమాలకు విఘ్నం కలిగించగలిగారు. కొన్ని పర్యాయాలు ఓడిపోయారు. ఏది ఏమైనా పులి పులిలాగే ఉన్నాడు.

“వెల్ మిస్టర్ ఆనంద్ — ప్లీజ్ స్పీక్!”

పులిని ముఖాముఖీ కలవడం ఇదే ప్రథమం నాకు.... ఏం మాట్లాడాలి? చిత్రహింసలకు సిద్ధపడడం తప్పితే

నాకు మార్గమేముంది?

"ఏం మాట్లాడను?" అన్నాను.

"నా క్కావలసినవి కాగితాలు...."

"అవి నా దగ్గర లేవు...."

"ఎక్కడున్నాయి?"

"ఇప్పుడు నన్నెక్కణ్నుంచి తెచ్చారో—అక్కడ!"

"వాట్!" అన్నాడు పులి—"నేను నమ్మను...."

"వాళ్ళు నన్ను కాగితాల కోసమే తీసుకుని వెళ్ళారు...."

"వాళ్ళెవ్వరో నాకు తెలుసు. కాగితాలతో వాళ్ళకు పనిలేదు...."

"మరి వాళ్ళు నన్నెందుకు తీసుకుని వెళ్ళినట్లు?" అన్నాను.

"అది నువ్వే చెప్పాలి...." అన్నాడు పులి.

"నేను వాళ్ళదగ్గరకు కాగితాలతో వెళ్ళాను. ఇప్పుడు నాదగ్గర కాగితాలు లేవు. ఆ కాగితా లిచ్చినందుకు ప్రతిఫలమని చెప్పి వాళ్ళు నాకు అయిదువేలు కూడా ఇచ్చారు—" అంటూ జేబులోని డబ్బు తీశాను.

పులి నావంక అదోలా చూశాడు. నా మాటల నతడు నమ్మినట్లే కనబడింది. క్షణం సాలోచనగా—"అయితే వాళ్ళ కా కాగితా లెందుకు?" అన్నాడు.

"నీ కెందుకు?" అన్నాను.

పులి నావంక కోపంగా చూశాడు. కానీ ఏమీ అనలేదు. ఎందుకంటే అతడింకా ఆలోచనలో ఉన్నాడు.

"వెల్ మిస్టర్ పులీ—దయతో నన్ను వదిలిపెట్టు. నేను నా వృత్తికి సలాంకొట్టి ఈ అయిదువేలతోటే ఏదయినా వ్యాపారం ప్రారంభిస్తాను—...." అన్నాను.

"నిన్ను చూస్తుంటే విలువయిన వస్తువు పోగొట్టు కున్నవాడిలా అనిపించడంలేదు నాకు. ఎందుకైనా మంచిది—నిజం తెలిస్తే చెప్పేయ్...." అన్నాడు పులి.

"నాకు తెలిసినదంతా చెప్పేశాను..." అన్నాను.

"ఆ విషయం మా కుతుబుద్దీన్ చూస్తాడు—...." అన్నాడు పులి.

అప్పుడు కుతుబుద్దీన్ నా ముందు ప్రత్యక్షమైనాడు. నల్లని శరీరం. ఆరడుగుల ఎత్తు. చిన్న అంగవస్త్రం లాంటిది కట్టుకున్నాడు. వాడి కళ్ళు అగ్ని గోళాల్లా ఉన్నాయి. వంటికి నూనె రాసుకున్నాడేమో నిగ నిగ లాడుతున్నది.

"వీళ్ళందరికీ ఇలాంటి మనుషులెక్కడ దొరుకుతారో" అనుకున్నాను.

"సరిగ్గా అయిదు నిముషాలు గడువు. ఈలోగా మాకు పనికివచ్చే నిజాలేమయినా ఉంటే చెప్పేసేయ్! లేదా ఓ పావుగంట సేపు కుతుబుద్దీన్ నీతో ఆడుకుంటాడు. ఆ పావుగంటలోనూ నీ కూడా తెలియని నిజాలు బయట పెడతావు...."

"నావద్ద నిజంగానే నిజాలేమీ లేకపోతే...."

"ఆ విషయం మాకు తెలియాలన్నా కుతుబుద్దీన్ ఓ పావుగంట సేపు నీతో ఆడుకోక తప్పదు...."

నేను పులి మాటలు వింటున్నాను. కుతుబుద్దీన్ వంక చూస్తున్నాను. ఏం చేయాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. నేనిప్పుడేమి చెప్పినా పులి నమ్మడు. ఆ కాగితాలివ్వడం మినహా మరో మార్గం లేదు. అదృష్టవశాత్తూ ఆ కాగితాలు సుందర్రావును చేరుకున్నాయి. మరి నా కోసం సుందర్రావేమి ఏర్పాట్లు చేశాడో!

పులి టైము గురించి హెచ్చరిస్తున్నాడు. కుతుబుద్దీన్ ఏకాగ్రతతో నా వంకే చూస్తున్నాడు.

నేను ఆ హాలును శ్రద్ధగా గమనించాను.

అందులో అప్పుడు పులి—నేను—కుతుబుద్దీన్ మాత్రం ఉన్నాం.

హాలు విశాలమైనది. నాలుగు గుమ్మాలున్నాయి. అన్ని తలుపులు మూసి ఉన్నాయి. నేను—పులి—కుతుబుద్దీన్.

పులి నన్ను హెచ్చరిస్తున్నాడు. నేను టైము లెక్క పెట్టుకుంటున్నాను. నా మనసులో ఏమున్నప్పటికీ కళ్ళలో మాత్రం భయాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నాను.

"ఇంక సరిగ్గా ఒక్క నిముషం—అనగా అరవై సెకన్ల టయిముంది...." అంటూ పులి తన జేబులోంచీ రివాల్వర్ తీశాడు.

పులి—అతడి చేతిలో రివాల్వర్!

కుతుబుద్దీన్—అతడి చూపులు!

నేను....ఒక్కణ్ణి....నిరాయుధుణ్ణి .... చిత్రహింసలకు గురి కాబోతున్న వాణ్ణి ....

"అయిదు సెకన్లు...."అన్నాడు పులి.

నేను గదిలో దూరాన్ని గణించుకుంటున్నాను. శరీరాన్ని అడ్జస్టు చేసుకుంటున్నాను.

"గడువైపోయింది....కుతుబుద్దీన్!" అన్నాడు పులి.

కుతుబుద్దీన్ నన్ను సమీపించాడు. అతడి కదలికనుబట్టి నేనూహించాను—అతడు నన్నేం చేయబోతున్నాడో!

కుతుబుద్దీన్కు మించిన ఏకాగ్రత నాకున్నది! నేను పొందినటువంటి శిక్షణ కుతుబుద్దీన్ పొంది ఉంటాడని అనుకోను.

కుతుబుద్దీన్ కాలికి బూట్లున్నాయి. వాటి చివర స్టీలు పటకా ఉన్నది. అతడిప్పుడు నన్ను కాలుతో తన్నబోతున్నాడు. అతడి బలం ముందు నా బలం చాలదు. అతణ్ని సాధ్యనే యుక్తితో సాధించాలి. కానీ నేనెటువంటి యుక్తి పన్నడానికి వీల్లేకుండా అవతల పులి—అతడి చేతిలో రివాల్వర్!

పులి ఈ విధంగా ఎందరిని చిత్రహింసలు పెట్టాడో! మా సంస్థలో పులి గురించిన కథలు చాలా వున్నాయి. అవి వింటే జగదేక వీరులకు కూడా గుండెలు జలదరిస్తాయి.

కుతుబుద్దీన్ కాలు ఎత్తాడు.

“అమ్మా!” అని పెద్దగా అరిచాను నేను. అతడు తన్నకుండా నే తన్నబడినట్లుగా గాలిలోకి ఎగిరాను. నా అంచనా తప్పలేదు. అలా ఎగురుతూ నే—సరాసరి పులి చేతిలోని రివాల్వర్ అందుకున్నాను.

ఇది పులి ఎదురుచూడని విశేషం!

కుతుబుద్దీన్ నన్ను తన్నినట్లే అతడు భావించాడు.

“వెల్—మిస్టర్ పులీ! ఇప్పుడు నువ్వు నా చేతిలోకి వచ్చావు—” అన్నాను కటువుగా.

నా చేతిలో రివాల్వర్—నా ముందు పులి—మాకు కాస్త దూరంగా కుతుబుద్దీన్.

“డామిట్—” అన్నాడు పులి కోపంగా.

“నాకు నీమీద కోపంలేదు. నేనిప్పుడు నిన్నేమీ చెయ్యబోవడం లేదు. నువ్వు నా మాటలు నమ్మడంలేదు. అందుకని ఇలా తెగించవలసి వచ్చింది. ఇట్సాల్ రైట్—ప్రస్తుతానికి నేను కోరేది-ఇక్కణ్నించి బయటపడడం-బయటపడేముందు నాకో ప్రశ్నకు జవాబు కావాలి!”

అన్నాను.

"నేను చెప్పను...." అన్నాడు పులి.

"చెప్పకపోతే ఏం జరుగుతుందో తెలుసుగా...."

"నాకు చావు భయంలేదు. నన్ను చంపి ఇక్కణ్నించి నువ్వు ప్రాణాలతో బయటపడలేవు...." అన్నాడు పులి.

"నేను నిన్ను చంపుతాననుకుంటే అది నీ భ్రమ! రివాల్వర్ నిన్ను బెదిరించడానికేగానీ — నీ మీద ప్రయోగించడానికి కాదు. నేనేం చేస్తానో తెలుసా?" అంటూ నా కుడిచేతి వేళ్ళతో పులి కుడి భుజంమీద తమాషాగా నొక్కాను.

"అబ్బా—" అన్నాడు పులి బాధగా.

"నాకు తెలిసిన విద్య ఇదే! ఇప్పుడు నీకు కలిగిన నొప్పి అరగంట ఉంటుంది. ఇలాంటి నొప్పులు నీకు ఒళ్ళంతా కలిగించగలను. ఇది శాంపిల్ మాత్రమే!"

"ఏమడుగుతావో—అడుగు...." అన్నాడు పులి.

"నన్ను నువ్వు ఇంకో ముఠానుంచి పట్టి తెచ్చావు. నీకూ ఆ ముఠాకీ సంబంధమేమిటి? ఆ ముఠా మధ్యకు వెళ్ళాలంటే దారి ఏమిటి?" అన్నాను.

"అదో స్మగ్లింగ్ ముఠా — వాళ్ళు సంపాదించిన వస్తువుల్ని మేము అంతర్జాతీయంగా రవాణా చేస్తుంటాం—" అన్నాడు పులి.

"ఆ ముఠా అడ్రసు...."

"గండు పిల్లి వీధిలోని ఎర్ర మేడ!"

"నువ్వు నిజమే చెబుతున్నావా?" అన్నాను.

"ఆఁ."

"అయితే నేనిప్పుడా ముఠా మధ్యకు వెళ్ళబో

తున్నాను. నువ్వు చెప్పించాంట్లో నిజానిజాలు తెలుసుకొనడానికి నాకొక్కటే దారి—....” అంటూ ఈసారి అతడి యెడమ భుజంమీద తమాషాగా నొక్కాను.

“అబ్బా!” అన్నాడు పులి బాధగా.

“తేలు కుట్టినట్లుంది కదూ.... ఈ బాధ జీవితాంతం అలాగే వుంటుంది. ఉపశమనం కావాలంటే నేను మంత్రం వేయాలి. నువ్వు చెప్పిన ఎర్ర మేడలో నా పని ఎంత త్వరగా అయిపోతే అంత త్వరగా వచ్చి నీకు మంత్రం వేస్తాను. నువ్వు నా కోసం వేణుగోపాలస్వామి ఆలయంలో యెదురు చూస్తూ వుండు—” అన్నాను.

“ప్లీజ్-ఈ బాధ భరించలేకున్నాను....” అన్నాడు పులి.

“మిస్టర్ పులి! నా అదృష్టం బాగుండకపోతే ఇలాంటి కేకలు నా నోటినుండి రావలసింది—అప్పుడు నువ్వు వికటాట్టహాసం చేస్తూ నిజం చెప్పు.... నిజం చెప్పు. అంటూ నాకు తెలియని నిజాన్ని చెప్పించాలనుకుంటూ వుండేవాడివి. కొంత బాధను నువ్వు భరించక తప్పదు. ముందు నన్ను ఈ పల్లెలోంచి మర్యాదగా బయటపడనీ... ఆపైన వేణుగోపాలస్వామి ఆలయం.... గుర్తుందిగా!” అన్నాను.

7

గండుపిల్లి వీధి.... ఎర్ర మేడ....

అంతవరకూ నాకు పులి కరెక్టుగానే చెప్పాడు. అయితే నేను వెంటనే అక్కడికి వెళ్ళలేదు.

నేను వెళ్ళబోయేది శత్రువుల స్థావరంలోకి... వాళ్ళకు దయాదాక్షిణ్యాలు లేవు సరిగదా—క్రూరంగా ఆడుకునే సరదా కూడా వుంది.

ముందుగా పల్చటి బులెట్ ప్రూఫ్‌లో ఉడుపులు ధరించాను. అది నాకు సగానికి పైగా ధైర్యాన్నిచ్చింది. శత్రువు ఊహించలేని చిల్లర ఆయుధాలను సమకూర్చు కున్నాను. ఆపైన పులినుంచి తెచ్చిన రివాల్వర్ ఉన్నది.

ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే నేనిప్పుడు వన్ మాన్ వార్ మెషీన్!

మేడ చుట్టూ ఓసారి ప్రదక్షిణం చేశాను. ఇలాంటి మేడల్లోకి దొడ్డిదారిన వెళ్ళడం మంచిది. అది నాకు కన బడింది.

మేడకు వెనుక భాగాన ఓరవాకిలిగా తెరచివున్నది తలుపు.

నేను అందులోంచి అడుగు పెట్టాను.

ఎవ్వరూ లేరు అక్కడ!

నాకు తెలుసు.... పులి ఈ ముతాను హెచ్చరించడు.. నా పని ఎంత త్వరగా ముగిసిపోతే అంత మంచిది పులికి.. అతడా బాధను భరించలేడు. వేణుగోపాలస్వామి ఆల యంలో నాకోసం యెదురు చూస్తూంటాడు.

నేను మేడంతా కలయ దిరిగాను.

అక్కడక్కడ మనుషులున్నారు. వాళ్ళు పనివాళ్ళ లాంటి వాళ్ళు. తీరి కూర్చుని వాళ్ళను రెచ్చగొట్టడం నాకిష్టం లేదు. అందుకని వారికంట పడకుండా నే మేడంతా తిరిగాను. మొత్తంమీద నన్ను పాల్ చూసిన హాలు కనబడింది. అక్కణ్నించి వెతుక్కుంటూ—గుర్తు తెచ్చుకుంటూ నన్ను బంధించిన గదికి వెళ్ళాను.

గది తలుపులు మూసి వున్నాయి.

తోశాను.

లోపల గుండుగాడు కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు.

తా స్తమానంగా ఓ మనిషి బంధించబడి వున్నాడు. అతడు సరిగ్గా నా పరిస్థితిలోనే వున్నాడు.

నేను లోపల అడుగుపెట్టి తలుపు మూసి గుండుగాణ్ణి భుజంతట్టి—"హలో మిస్టర్ గుండూ!" అన్నాను.

వాడు నన్ను చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"గుర్తున్నానా?"

కొద్ది గంటల క్రితం ఇక్కడే ఉన్నాను. మళ్ళీ ఇక్కడికి వెతుక్కుంటూ వచ్చాను. వాడికి భయంగా వున్నదో, ఆశ్చర్యంగా వున్నదో నాకు తెలియదు.

"నీ అంతట నువ్వు ఇక్కడికొచ్చావా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"నన్ను ప్రశ్నలడక్కు. నేనడిగిందానికి బదులు చెప్పు—" అన్నాను.

"నన్నిలా అనడానికి ఎంత ధైర్యం—" అంటూ వాడు నామీదకు చెయ్యెత్తాడు. ఆ చేతిని ఒడుపుగా పట్టుకుని ఒక్కసారి లాగాను. వాడు మూడు పల్టీలుకొట్టి ఆశ్చర్యంగా నా వంక చూసి "ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడు.

"నన్ను ప్రశ్నలడక్కు. నే నడిగిందానికి బదులు చెప్పు...." అన్నాను.

వాడు మళ్ళీ నాకు ఎదురు తిరిగాడు.

ఇష్టం లేకపోయినా వాణ్ణి చావబాదడం నాకు తప్పలేదు.

వాడో ఆర్డినరీ గూండా! నేను అంతర్జాతీయ శిక్షణ పొందిన వాణ్ణి! నాముందు వాడెంత?

ఒక విధంగా వాణ్ణి మెచ్చుకోవాలి. వాడు నా చేతుల్లో చావు దెబ్బలు తిన్నాడు తప్పితే నా ఒక్క

పశ్నకూ బదులివ్వలేదు. అక్కడ బంధించబడిన వ్యక్తిని బంధవిముక్తుణ్ని చేసి ఆ స్థానంలో గుండుగాడిని బంధించాను.

"సమయానికి వచ్చి రక్షించారు — లేని పక్షంలో నేనేమైపోయేవాడినో—" అన్నాడా మనిషి.

"నీ గురించి చెప్పు!" అన్నాను.

అతడెవరో తెలుసుకునేందుకు నాకెంతో సేపు పట్టలేదు. అతడు సుందర్రావు మనిషి. నా కాగితాలందుకోగానే సుందర్రావితణ్ని పంపాడు. ఇతడా మనిషిని అనుసరిస్తూ ఈ ఎర్ర మేడను చేరుకున్నాడు. మేడలో ప్రవేశించి కొన్ని రహస్య ప్రాంతాలను శోధిస్తూ దొరికి పోయాడు. ఈ గదిలోకి వచ్చాడు.

అతడికి నేనెవరో చెప్పాను.

"మీకు సాయపడ్డంకోసం సుందర్రావుగారు పంపించారు. మీరు నాకు సాయపడ్డారు—" అన్నాడతడు. అతడు తన పేరు చలం అని చెప్పాడు.

చలాన్ని తీసుకుని ఆ గదిలోంచి బయటపడ్డాను.

"ఓ గదినిండా పురాతన వస్తువుల్ని చూశాను. వీళ్ళు బహుశా వాటిని విదేశాల్లో అమ్ముతూండాలి...." అన్నాడు చలం.

"నన్నా గది వద్దకు తీసుకుని వెళ్ళు!" అన్నాను.

చలం నన్నో గది వద్దకు తీసుకుని వెళ్ళాడు. ఆ గదిని చూస్తూంటే నా కళ్ళు చెదిరిపోతూాయి.

ఎక్కడెక్కడినుంచి సంగ్రహించారో మరి! అక్కడ ఎన్నో అద్భుత శిల్పాలున్నాయి. వాటిని చూస్తూ ఉలిక్కిపడ్డాను.

నన్నమితంగా ఆశ్చర్యపరచిన ఆ విగ్రహం వేణు

గోపాలస్వామిది!

నేనా విగ్రహాన్ని సమీపించాను.

ఈ విగ్రహం ఇక్కడికెలా వచ్చింది?

నా మెదడు శీఘ్రంగా పని చేస్తున్నది.

వేణుగోపాలస్వామి ఆలయంలోంచే నన్ను వీళ్ళు ఎత్తుకుని వచ్చారు. ఆ విషయంలోనే వీళ్ళు నన్ను అనుమానించారు.

నేను చటుక్కున విగ్రహాన్ని సమీపించాను. వెనక్కు వెళ్ళాను. అక్కడ నేను చూసిన పగులు వున్నది.

అంటే—... నేను మొదట చూసిన విగ్రహం ఇదే నన్నమాట! స్వామి మహిమ కారణంగా ఆ పగులు మాయమయిందనుకున్నాను. కానీ ఇలా జరిగిందనుకోలేదు. ఆ విగ్రహంపై ఈ స్మగ్లర్ ముఠా కన్ను పడిందన్న మాట! వారా విగ్రహాన్ని మార్పిడీ చేయాలనుకున్నప్పుడు నేను అడ్డం వచ్చి వుంటాను. ఆ మరుసటి దినం వారది మార్పు చేసి వుంటారు. తర్వాత నేను మళ్ళీ అక్కడకు వచ్చాను.

విగ్రహం విషయంలో అనుమానించిన ఏ ప్రభుత్వాధికారిగానో వారు నన్ను భావించి వుండవచ్చును. అందుకే నన్ను బంధించి-నన్ను పరీక్షించి-సుందర్రావు కారణంగా నా అమాయకత్వాన్ని నమ్మి నన్ను వదిలిపెట్టేశారు.

ఇది వేణుగోపాలస్వామి అసలు విగ్రహం!

టూకీగా నేను చలానికి అసలు విషయం చెప్పాను.

ఇద్దరం ఆ విగ్రహాన్ని తీసుకుని ఆ మేడలోంచి బయటపడ్డాం.

అంత సులభంగా బయటపడగలమని నేననుకోలేదు. ఇంతవరకూ ఆ ఎర్ర మేడలో ఇలాంటి ప్రమాదం జరిగి

వుండదు.

చలం పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళాడు—ఆ ఎర్ర మేడను స్వాధీనపర్చుకునే ఏర్పాటు చేసేందుకు...

8

వేణుగోపాలస్వామి ఆలయానికి వెళ్ళాను. అక్కడ పులి నాకోసం యెదురుచూస్తున్నాడు. సరిగ్గా అప్పుడే పూజారి గర్భగుడి తలుపులు వేస్తున్నాడు. నా చేతిలోని విగ్రహాన్ని చూసి ఆయన తెల్లబోయాడు.

"పూజారిగారూ! ఇది అసలు విగ్రహం.." అన్నాను.

పూజారి కళ్ళలో ఆశ్చర్యంకంటె భయం యెక్కువ కనిపించింది.

"పూజారిగారూ! కూతుళ్ళ పెళ్ళిళ్ళకోసం మీరు డబ్బుకు కక్కుర్తిపడ్డారు. వేణుగోపాలస్వామి విగ్రహాన్ని అమ్మేశారు. మీ సాయం లేనిదే ఈ వ్యవహారం ఇంత గుట్ చిప్ గా జరుగదు. కానీ మీరు నమ్మిన దేవుడి మహిమను మీరు తప్పు అంచనా వేశారు. ఆయన నన్ని వ్యవహారంలోకి లాగి తను యథాస్థానం చేరుకుంటున్నాడు.." అన్నాను.

పూజారి వణికిపోతున్నాడు.

"పూజారిగారూ! భయపడకండి—శ్రీ వేణుగోపాలస్వామి జోలికి వచ్చినందుకు మొత్తం ఆ ముఠాయే పట్టుబడబోతున్నది. మిమ్మల్నెవ్వరూ ఏమీ చెయ్యరు. విగ్రహాన్ని పునఃప్రతిష్ఠ చేయడంలో మీ పాత్ర ఏమీ లేదనడానికి—ఇదిగో ఇతడు సాక్షి!" అంటూ పులిని చూపించాను.

పూజారికి ముట్టవలసిన డబ్బు ముట్టే వుంటుంది. ఈ వ్యవహారంలో ఆయన నష్టపోయిందేమీ ఉండదు.

పూజారి విగ్రహాన్ని త్వరగా యథాస్థానంలో ఉంచి నకలు విగ్రహాన్ని అక్కణ్ణించి తొలగించాడు.

"పూజారిగారూ! మీరు సాయపడిన ఆ ముఠా ఇంకా ఇలాంటి విగ్రహాలను చాలా సంపాదించింది. అవన్నీ పోలీసుల కస్టడీలోకి వెడుతున్నాయి. ఈ విగ్రహాన్ని మాత్రం నేను కూడా తీసుకుని వచ్చాను. ఎందుకంటే ఎంతో మహిమగల ఈ దేవుణ్ని త్వరగా యథాస్థానానికి చేర్చాలని నాకు అనిపించింది...." అన్నాను.

"మిస్టర్ ఆనంద్ .... బాధ...." అన్నాడు పులి.

"నీకు మంత్రం వేయాలికదూ — వేస్తాను. నేను అన్నమాట తప్పను. కానీ మిస్టర్ ....ఒక విషయం గుర్తుంచుకో.... దేవుడు వరమిచ్చినా పూజారి వరమివ్వడంటారు. ఆ విధంగా మీరు సామాన్య ప్రజలకు ప్రభుత్వం నుంచి అందే సాయం చేరకుండా చేస్తున్నారు. అయితే మా వేణుగోపాలస్వామి ఒక కొత్త విషయం ఋజువు చేశాడు. పూజారి వరమిచ్చినా దేవుడు వరమివ్వడని....అందుకనీ దేవుణ్ని నమ్ముకుని శేష జీవితం జైల్లో గడుపు...." అన్నాను.

పూజారి అక్కణ్ణించి భయం భయంగా వెళ్ళిపోయాడు. నాకు పూజారిమీద కోపంలేదు. సామాజిక సమస్యలు, ఆర్థిక పరిస్థితి అయనన్నలా దిగజారదీశాయి. అందుకు భగవంతుడే ఆయనకీవిధంగా దారి చూపించాడు.

నేను పులిని సమీపించాను. అతడి భుజాల మీద తమాషాగా రాస్తున్నాను.

గర్భగుడి కటకటాలలోంచి వేణుగోపాలస్వామి విగ్రహం చిరునవ్వులు చిందిస్తోంది.

—:అయిపోయింది:—